

Arrest

nr. 223 039 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. JESPERS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 8 augustus 2014 in het huwelijk met H.K., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 11 augustus 2014 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging besliste op 8 januari 2015 dat verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking kan worden genomen.

1.4. Op 31 juli 2017 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 25 januari 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 205 782 van 22 juni 2018 vernietigde de Raad de beslissing van 25 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.7. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 18 december 2018 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 24 december 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.07.2017 werd ingediend door, die op 25.01.2018 geweigerd, waarvan de beslissing vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingebetwistingen per arrest dd 22.06.2018 (betekend op 26.06.2018):

Naam: [Z.]
Voornaam: [C.]
Nationaliteit: Turkije
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43, § 1, 2°. van de wet van 15.12.1980 betredende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt dat het recht op verblijf geweigerd kan worden om redenen van nationale veiligheid, hetgeen duidelijk blijkt uit het administratief dossier.

Uit betrokkenes administratief dossier blijkt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid in België. Hij is namelijk goed gekend bij de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) in het kader van de Turkse extreem-linkse Marxistische-Leninistische groepering DHKP/C. Hieromtrent heeft de VSSE op 23.10.2014, 28.09.2016 en 29.11.2017 nota's opgesteld omtrent betrokkene.

Volgens hun informatie heeft betrokkene een leidinggevende functie binnen de DHKP/C in België. Hij zou namelijk verantwoordelijk zijn voor de regio Luik/Verviers. In de recentste nota van de VSSE wordt vermeld dat hij verschillende keren voorkomt in de recente onderzoeken die door de VSSE gehouden werden over de DHKP/C. Hij is rechtstreeks betrokken bij alle activiteiten van deze organisatie in ons land en is hierbij een belangrijke spil.

Hij is onder meer verantwoordelijk voor volgende activiteiten:

- Inzameling van geld ten voordele van DHKP/C.
- Organisatie van vergaderingen en manifestaties van DHKP/C. Hierbij worden de symbolen van de organisatie openlijk getoond en worden in een aantal gevallen de plegers van DHKP/C aanslagen verheerlijkt. Op 19.04.2016 organiseerde hij bijvoorbeeld in Herstal een sociale activiteit waarbij de plegers van de recente aanslagen in Turkije werden herdacht.
- Hij staat in regelmatig contact met de leidende kaderleden van DHKP/C die zelf in de clandestiniteit verblijven in Europa en betrokken zijn bij de aanslagen van de organisatie in Turkije. Een voorbeeld hiervan is [A.E.S.] die een zelfmoordaanslag pleegde tegen de Amerikaanse ambassade in Ankara op 01.02.2013. [S.] was leider van DHKP/C in 2006 en verbleef in die periode bij betrokkene.
- Beheer en distributie van het partijblad YÜRÜYÜS in België en de buurlanden.

Wat de groepering DHKP/C betreft, dient in eerste instantie verwezen te worden naar de nota van de VSSE van 17.03.2017 omtrent deze groepering. Deze extreem-linkse groepering die ontstaan is in 1994 uit DEV SOL (revolutionair pad), is sinds 2002 opgenomen in de lijst van terroristische organisaties van de Europese Unie. Ondanks het feit dat de gewapende acties van DHKP/C over het algemeen relatief weinig slachtoffers maken en dat de gewelddadige acties voornamelijk als symbolische acties gelden die aantonen dat iedereen, zelfs een enkeling, in staat is om de staat te treffen en rekenschap te vragen voor zijn daden, worden DHKP/C en zijn voorganger DEV SOL verantwoordelijk geacht voor de dood van meer dan 200 personen.

DHKP/C beschikt over een netwerk van sympathisanten, militanten en kaderleden in zowel Turkije als in meerdere Europese landen, waaronder België. De organisatie is in Europa en België actief onder een aantal verschillende legale of feitelijke mantelorganisaties en houdt zich voornamelijk bezig met het organiseren van politieke demonstraties en het voeren van propaganda-activiteiten, waarbij de verspreiding van het weekblad YÜRÜYÜS een centraal element speelt. De meeste sociaal-culturele en politieke activiteiten van de organisatie worden in Europa gevoerd onder koepelorganisatie Anadölsche Federatie/ Anadolu Federasyon of diens lokale deelorganisaties. Naast deze legale activiteiten houden DHKP/C activisten in Europa zich ook bezig met het organiseren van financiële en logistieke ondersteuning van clandestiene structuren in Europa en van gewapende cellen in Turkije. Verder werd recent nog opgemerkt dat de activisten van DHKP/C manifesteerden onder de vlag van het Front Populaire.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat vorig jaar, op 28.11.2017, verschillende militanten van de DHKP/C in Griekenland opgepakt werden omdat zij verdacht werden een aanslag te plegen tijdens het bezoek van president Erdogan in Griekenland.

Omtrent het partijblad YÜRÜYÜS, waarvoor betrokkene verantwoordelijk is, vermeldt de VSSE dat dit weekblad het officiële orgaan is van DHKP/C en dat dit bijzonder veel aandacht schenkt aan de aanslagen en gewelddaden van de organisatie. Het blad roept deaders tot martelaren uit en verheft hen tot na te volgen voorbeelden. In de nota van de VSSE van 29.09.2016 kunnen foto's gevonden worden met een selectie uit recente nummers van YÜRÜYÜS, waarbij duidelijk de nadruk ligt op het verheerlijken van de gewapende acties van deze terroristische organisatie. Het tijdschrift verspreidt de ideologie van de organisatie. Centraal in de ideologie van deze organisatie staat het begrip van de politieke gewapende strijd, die noodzakelijk wordt geacht om een proletarische revolutie tot stand te brengen in het thuisland Turkije. DHKP/C gelooft niet in politiek activisme via parlementaire weg en meent dat gewapende strijd onder een avant-garde een absolute voorwaarde is om de situatie in Turkije te veranderen. Met dit weekblad worden nieuwe leden aangetrokken en wordt de ideologische overtuiging van de militanten versterkt. De opbrengsten van dit tijdschrift worden verder geïnvesteerd in allerlei andere activiteiten van de organisatie.

YÜRÜYÜS wordt in België gedrukt. De contactpersoon is hierbij [Z.C.]. Hij staat ook in voor de distributie van dit tijdschrift binnen België en naar de buurlanden. Het bezit en de verkoop van YÜRÜYÜS is onder meer in Duitsland verboden volgens de VSSE. Volgens het "Verfassungsschutzbericht 2017" van het Duitse Ministerie van Binnenlandse Zaken, uitgegeven op 01.03.2018 (pagina 114), is Yürüyüs verboden sinds 1998: "Yürüyüs fällt unter das 1998 gegen die DHKP-C ausgesprochene Vereinsverbot" (eigen vertaling: Yürüyüs valt onder het verbod van 1998 op de DHKP-C).

Deze elementen tonen aan dat hij zeer betrokken is bij de activiteiten van de DHKP/C in België. VSSE vermeldt verder dat er opgemerkt moet worden dat de activiteiten van de groep in België (eigen onderlijning) zich enkel beperkt tot manifestaties en propaganda-acties die zelden de openbare orde in ons land verstoren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dit ook vast in zijn arrest nr. 205782 dd 22.06.2018: "De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing uiteenzet dat uit verschillende vaststellingen blijkt dat verzoeker "zeer betrokken is bij de activiteiten van de DHKP/C in België". Verweerder erkent evenwel terzelfdertijd "dat de activiteiten van de groep in België zich enkel beperkten tot manifestaties en propaganda-acties die zelden de openbare orde in ons land verstoren". Verweerder motiveert in de bestreden beslissing echter dat hij verzoeker desondanks beschouwt als een persoon die een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Hij baseert zich hierbij in eerste instantie op het feit dat verzoeker "een leidinggevende functie heeft van een terroristische groep" Verzoeker betwist dat hij een leidinggevende

functie zou hebben in een "terroristische organisatie". Uit de aan de Raad voorgelegde stukken, meer specifiek de verslagen die werden opgesteld door de VSSE, blijkt dat verzoeker wel degelijk een prominente rol speelt bij de organisatie van activiteiten die bepaalde standpunten van de DHKP/C in België uitdragen. Er blijkt zelfs dat hij optreedt als verantwoordelijke voor de regio Luik- Verviers. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat verweerder verzoeker verkeerdelijk omschreef als "een belangrijke spil" bij de organisatie van activiteiten van de DHKP/C in België.

Ondanks het feit dat de DHKP/C in België activiteiten heeft die zelden de openbare orde in België verstoren, dient toch opgemerkt te worden dat betrokkene een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Immers dient opgemerkt te worden dat de DHKP/C in België geld inzamelt ten voordele van de DHKP/C in Turkije die recent nog aanslagen pleegde in dit land. Ondanks het feit dat betrokkene zelf (nog) niet veroordeeld werd voor financiering van een terroristische organisatie, staat wel vast dat hij geld inzamelt voor de DHKP/C in Turkije, onder andere door het publiceren van het weekblad Yürüyüş. De Belgische tak speelt dus een rol in het functioneren van de DHKP/C in Turkije. Dit wordt ook bevestigd door het Country Reports on Terrorism 2017 van United States Department of State: "Funding and External Aid: The DHKP/C finances its activities chiefly through donations and extortion. The group raises funds primarily in Europe."

Door zijn steun te geven aan de terroristische organisatie DHKP/C in Turkije, zorgt hij ervoor dat het conflict tussen de voor- en tegenstanders (onder andere de DHKP/C) van de Turkse president groter wordt. Doordat er in België een grote gemeenschap Turken verblijft, brengt hij dit conflict naar België waardoor de openbare orde in België verstoord wordt. Betrokkene heeft dit zelf al ondervonden gezien hij in juni laatstleden werd aangevallen en een messteek heeft gekregen van een voorstander van de Turkse president. Door zijn steun aan de DHKP/C en door het feit dat hij bekend staat (in de media) als zijnde verantwoordelijke voor de DHKP/C in België, kan zijn aanwezigheid in België leiden tot verdere spanningen binnen de Turkse gemeenschap in België en zo de openbare rust en openbare orde in België storen.

Verder dient verwezen te worden naar rechtspraak van de Raad van State (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388): "Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid".

Uit de aard, de ernst en het karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Uit niets blijkt uit betrokkenes administratief dossier dat het gezinsleven met zijn Belgische echtgenote [K.H.] enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Het administratief dossier van betrokkene toont immers niet aan dat het gezinsleven niet elders kan voortgezet worden ook al verhuist zijn echtgenote niet mee. Zijn echtgenote kan betrokkene immers in het buitenland gaan bezoeken.

Het gevaar voor de nationale veiligheid rechtvaardigt dat de belangen van de Staat zwaarder doorwegen dan betrokkenes belangen om in België een gezinsleven te onderhouden. Hierbij dient er te worden verwezen naar artikel 8, 2, van het EVRM waarin wordt gesteld: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." (eigen onderlijning)

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen".

Enige verbetering in betrokkenes gedrag dat afbreuk doet aan het ernstige gevaar dat hij vormt voor de nationale veiligheid, kan niet worden vastgesteld. Immers in 2014 maakt de VSSE melding dat betrokkene een leidend activist is. In 2016 en 2017 maakt de VSSE melding dat betrokkene een

leidinggevende functie heeft. De VSSE heeft op 18.12.2018 bevestigd dat de elementen in hun nota's nog steeds actueel zijn. Betrokkene blijft bijgevolg een ernstig gevaar vormen voor de nationale veiligheid.

Gelet op het feit dat betrokkene in België is sinds 04.2001, heeft hij dus bijna 17 jaar in België verbleven. Hier staat tegenover dat hij gedurende 29 jaar in Turkije gewoond heeft. Betrokkene wist van in het begin dat hij in België in illegaal verblijf was. Op 03.04.2002 heeft hij een eerste bevel gekregen om het grondgebied te verlaten na zijn asielaanvraag. Op 09.06.2009 heeft hij vervolgens een tweede bevel betekend om het grondgebied te verlaten na de weigering van de aanvraag 9.3 op 19.05.2009. Vervolgens heeft hij op 22.01.2014 een derde bevel betekend om het grondgebied te verlaten na de weigering van de aanvraag 9bis op 13.01.2014. Naar aanleiding van een administratieve controle voor zwartwerk op 30.07.2014 heeft betrokkene een vierde bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, alsook een inreisverbod van 3 jaar. Betrokkene heeft hieraan nooit gevolg gegeven, noch aan de bevel om het grondgebied te verlaten, noch aan het inreisverbod. Betrokkene heeft er dus zelf voor gekozen om zijn gezinsleven te ontwikkelen in illegaal verblijf; zijn gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode waarin het voor betrokkene duidelijk was dat de verderzetting van dit gezinsleven in België precair was. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat er bijzondere banden zijn met België. Het feit dat betrokkene een leidinggevende functie heeft binnen de DHKP/C die niet gelooft in politiek activisme via parlementaire weg maar gelooft dat veranderingen komen via gewapende strijd, en het feit dat betrokkene contactpersoon is van het weekblad YÜRÜYÜS dat veel aandacht schenkt aan aanslagen en gewelddaden van de DHKP/C, toont verder aan dat hij niet cultureel geïntegreerd is, dat hij nog sterke banden heeft in Turkije, en dat hij niet voldoet aan de fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Verder blijkt niet uit het administratief dossier dat betrokkene gezondheidsproblemen heeft die het nemen van een beslissing in de weg staan.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 § 1, °2, van de wet van 15.12.1980, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 (2001/931/GBVB), van het begrip “*nationale veiligheid*”, van de artikelen 7, 40, § 4, eerste lid, 2°, 40bis, § 2, 4° en 5°, 43, 45 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de artikelen 19 en 27 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting in zijn synthesesamenvatting:

“Essentieel in de discussie staat de toepassing van de artikels 43 § 1, alinea 1, 2° en § 2 en artikel 45 § 2 vreemdelingenwet.

*Eerste onderdeel,
Schending van de formele en materiële motiveringsplicht*

De bestreden beslissing vermeldt enkel als rechtsbasis artikel 43, §1,2° van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing maakt geen melding van artikel 45 van de vreemdelingenwet.

Nochtans is artikel 45 vreemdelingenwet samen met artikel 43 de rechtsbasis voor het nemen van de hier bestreden beslissing.

De formele motivering is bijgevolg afwezig.

Terzijde wordt opgemerkt dat deze afwezigheid van artikel 45 vreemdelingenwet in de beslissing ook van invloed is op de materiële motivering van de beslissing, daar deze niet op afdoende wijze een toepassing maakt van artikel 45 vreemdelingenwet.

Eén van de wezenlijke beginselen van artikel 45 vreemdelingenwet is het uitdrukkelijk vermelde vereiste dat de beslissing in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel én dat de beslissing uitsluitend moet gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger, en verder dat motiveringen in verband met de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, niet mogen aangevoerd worden als zij los staan van het individuele geval of met algemeen preventieve redenen verband houden.

De beslissing handelt hoofdzakelijk over de groepering DHKP-C en betreft met betrekking tot verzoeker feiten waar verzoeker in de verste verte niets mee te maken heeft, zoals, zeer typerend, beweerde feiten in Griekenland in november 2017, 'recent' gepleegde aanslagen in Turkije, enz...

Het is duidelijk dat de beslissing deze principes van evenredigheid en van individuele verantwoordelijkheid naast zich neerlegt, en in feite een beslissing neemt vanuit beweerde algemene preventieve redenen. Het is precies die handelswijze die de wet verbiedt.

In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat de kritiek van verzoeker niet dienstig is.

Artikel 45 vreemdelingenwet zou niet de grondslag vormen van de weigeringsbeslissing en uitsluitend de invulling zijn van het begrip 'redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid'. 'Er diende dan ook niet te worden verwezen naar dit artikel'.

Artikel 45 vreemdelingenwet bepaalt op zich de grondslag voor de beslissing van weigering van verblijf. Het is een artikel dat samen met artikel 43 de rechtsbasis vormt voor een beslissing van weigering van verblijf. Het artikel 45 geeft de principes aan van beslissingen van weigering van verblijf met name dat (1) het evenredigheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden, dat (2) zij uitsluitend mogen gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene, dat (3) eerdere strafrechtelijke veroordelingen als dusdanig geen reden zijn voor dergelijke beslissing, dat (4) het gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn, dat (5) motiveringen die losstaan van het individuele geval of (6) algemene preventieve redenen niet mogen aangevoerd worden.

Het is bijgevolg een cruciaal artikel voor wat betreft de grondslag van de te nemen beslissing. Het artikel formuleert zes duidelijke criteria die moeten nageleefd worden. Artikel 43 staat niet op zich; het vormt een 'Siamese wettelijke tweeling' met artikel 45.

In casu is het onbetwistbaar dat de niet opname van dit artikel in de bestreden beslissing een schending vormt van de formele motiveringsverplichting met duidelijke invloed op de schending van de materiële motivering.

De beslissing is niet genomen op basis van de duidelijke en expliciete criteria van artikel 45.

Het arrest RvV nr. 205 782 van 22 juni 2018 dat werd genomen met betrekking tot de gelijkaardige beslissing van 25.1.2018 in de zaak tussen dezelfde partijen heeft in haar motivering (punt 2.3. en 2.4.) zich uitdrukkelijk gesteund op artikel 45 en het onlosmakelijke verband tussen beide artikels aangeduid:

"Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op kennelijk redelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeker een gedrag vertoont dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de zin van artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat te oordelen dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, zoals bepaald in artikel 43 §1, 2° van dezelfde wet."

Het ontbreken van artikel 45 in de bestreden beslissing vormt wel degelijk een schending van de formele motiveringsverplichting.

Het is verder duidelijk dat deze niet vermelding verzoeker heeft benadeeld, daar een beslissing werd genomen die precies niet als uitgangspunt en beoordelingscriteria de zes bepalingen van artikel 45 had. Moest artikel 45 wel als grondslag vermeld geweest zijn zou een volledig andere beslissing genomen zijn geweest.

De verwijzing in de nota met opmerkingen naar het arrest van de Raad van State van 4.9.2010 is niet terzake. Het gaat er in casu niet om dat er feiten zijn vermeld waarop de beslissing steunt of dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van de materiële motieven, maar wel dat de vermelde feiten en de materiële motieven volledig voorbijgaan aan en niet als uitgangspunt de criteria van artikel 45 hebben, en dat dit het gevolg is van de niet opname van deze bepaling in de formele motivering van de beslissing.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing schendt artikel 43 § 1,2° en artikel 45 van de vreemdelingenwet.

De motieven van de bestreden beslissing zijn in wezen dezelfde als deze van de beslissing van 25.1.2018.

Een vergelijking van de hier bestreden beslissing met de vernietigde beslissing maakt duidelijk dat ongeveer 85% van de tekst een overname is van de eerste vernietigde beslissing.

Deze had en heeft betrekking op: argumenten uit de rapporten van de VSSE; de analyse door de VSSE van de DHKP/C en het functioneren ervan op de lijst van terroristische organisaties; het blad Yürüyüş en de rol van verzoeker bij dat blad.

Deze argumenten vormen de basisredenering van zowel de eerste als de tweede beslissing; die basisredenering is op geen enkele wijze gewijzigd in de hier bestreden beslissing.

Deze motieven werden reeds weerlegd door het arrest van 22.6.2018, en werden door dat arrest beoordeeld als een schending van artikels 43 § 1, 2° en artikel 45 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker sluit zich aan bij de motieven van het arrest van 22 juni 2018.

Het arrest van 22 juni 2018 had zich gesteund op het eerste en vierde onderdeel dat verzoeker ontwikkeld had.

Verzoeker bevestigt verder in onderdeel twee en onderdeel vijf van dit verzoekschrift de vermelde onderdelen.

Naast de kernredenering in het arrest van 22 juni 2018 dat de bestreden beslissing niet op kennelijk redelijke wijze tot het besluit komt dat verzoeker een gedrag vertoont dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, schendt de beslissing artikel 45 vreemdelingenwet eveneens omdat zij in feite motieven aanvoert die verband houden met algemene preventieve redenen, wat verboden is.

De lezing van de beslissing maakt duidelijk dat in feite een preventieve actie tegen de activiteiten van de DHKP/C in België beoogd wordt. Dit is duidelijk in de beslissing zelf waar het gaat over 'de Belgische tak die een rol speelt in het functioneren van de DHKP/C in Turkije', de verwijzing naar de beweerde steun aan de organisatie in Turkije, die ervoor zorgt dat het conflict met Erdogan groter wordt, de verwijzing naar de grote Turkse gemeenschap in België en het gegeven dat de aanwezigheid van de DHKP/C in België het conflict naar België brengt, enz...

Ook in de nota met opmerkingen is dit preventief motief flagrant aanwezig, ondermeer op pagina 7, waar drie van de vier 'elementen' niets te maken hebben met de persoon van verzoeker als dusdanig, maar wel met de beweerde activiteit van de DHKP/C in België.

In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat de vernietigde beslissing geacht wordt nooit getroffen te zijn geweest en dat de Staatssecretaris het volledige dossier 'heronderzocht' heeft en

tegemoet zou gekomen zijn aan de inhoud van het arrest van 22.6.2018, nr. 205.782. Het is evident juist dat een vernietigde beslissing niet meer bestaat; maar het is niet juist te stellen dat deze 'nooit getroffen' is geweest; dit zijn twee verschillende zaken. De beslissing van 25.1.2018 is wel degelijk getroffen. Verzoeker is dan ook gerechtigd om deze beslissing te vergelijken met de thans bestreden beslissing en in dat kader te verwijzen naar het vernietigingsarrest van 22.6.2018.

Verzoeker bevestigt dat de basisredenering van beide beslissingen dezelfde is, wat begrijpelijk is daar ook de thans bestreden beslissing artikel 45 vreemdelingenwet formeel negeert en materieel schendt.

Dat het volledige dossier 'heronderzocht' werd wordt tegengesproken door een eenvoudige vergelijking van de twee beslissingen. In essentie werden dezelfde redeneringen en dezelfde minstens gelijkaardige feiten gehanteerd.

Verwerende partij formuleert het zelf als een 'aanvullende motivering', wat voor zich spreekt.

Deze aanvullende motieven zijn erg beperkt (zie pagina 7 nota met opmerkingen verwerende partij) en borduren gewoon voort op wat reeds in de eerste beslissing is gesteld. Deze aanvullende motieven worden door verzoeker in concreto nog weerlegd in het zesde onderdeel.

De nieuwe beslissing komt nergens tegemoet aan de inhoud van het arrest van 22.6.2018, noch wat betreft de in overweging 2.3. van dat arrest geformuleerde rechtsbasis, begrip nationale veiligheid en bewijsla[s]t, noch wat betreft noch wat betreft de in overweging 2.4. van dat arrest geformuleerde uitwerking van de motieven op grond waarvan de beslissing van 25.1.2018 vernietigd werd. De confrontatie van de thans bestreden beslissing van 18.12.2018 met de hieronder afgedrukte tekst van de overwegingen 2.3. en 2.4. van het arrest van 22.6.2018, maakt duidelijk dat aan geen enkele van de essentiële kritieken in dat arrest door de nieuwe beslissing voldaan of deze weerlegd zijn.

Het arrest heeft in haar overweging 2.4. duidelijk gesteld dat de aangehaalde feitelijke motieven niet doen blijken dat verzoeker een actueel, werkelijk en voldoende ernstig bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Opvallend is dat verwerende partij in de nota met opmerkingen op pagina 14 'benadrukt' dat in de hier bestreden beslissing niet wordt gesteld dat verzoeker 'andere handelingen heeft gesteld dan propaganda acties en manifestaties'. Wat is dan het probleem inzake openbare orde of nationale veiligheid. Het gaat om louter uitoefenen van grondwettelijke rechten.

De 'aanvullingen' (pagina 7 nota opmerkingen) die thans zouden moeten maken dat verzoeker wel zo'n bedreiging zou vormen gaan over het feit dat Yürüyüs in Duitsland wel zou verboden zijn, dat verzoeker geld zou inzamelen voor de DHKP/C en dat verzoeker het conflict in Turkije naar België zou exporteren. Zij brengen in essentie niets nieuws bij.

Verzoeker betwist dat het blad in Duitsland verboden zou zijn (zie verder, zesde onderdeel).

Maar zoals in het arrest van 22.6.2018 reeds is gesteld zijn de Belgische autoriteiten reeds lang op de hoogte van het gegeven dat het blad in België wordt verspreid en er door de publicatie gelden worden ingezameld, terwijl zij 'het niet vereist achten om enige actie te ondernemen' zodat 'niet kan ingezien worden hoe uit dit gegeven de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid.' Hier is niets aan gewijzigd sinds het arrest van 22.6.2018.

De drie andere vermeldingen in de nota met opmerkingen betreffen het beweerd groter doen worden van het conflict tussen voor- en tegenstanders van de Turkse president, de bewering het conflict naar België te brengen waardoor de openbare orde in België wordt verstoord en dat de loutere aanwezigheid van verzoeker 'kan' leiden tot verdere spanningen binnen de Turkse gemeenschap in België en zo de openbare rust en openbare orde in België 'kan' storen. Deze beweringen slaan nergens op. Er wordt terzake geen enkel feit aangehaald (behalve het gegeven dat verzoeker tijdens een vreedzame actie zelf werd aangevallen, zie verder).

Ook de aanvulling dat verzoeker zijn verblijf tijdens precair verblijf heeft opgebouwd is, voor zover dit al juist is, quod non, staat in geen enkele relatie met de criteria van artikel 43 en 45 vreemdelingenwet, en kan niet ernstig als een aanvulling of een 'heronderzoek' van het dossier aanzien worden.

De stelling van verzoeker in dit tweede onderdeel blijft volledig van kracht.

Het arrest RvV nr. 205 782 van 22 juni 2018, met betrekking tot de beslissing van 25.1.2018.

In dit arrest heeft uw Raad als volgt de vernietiging gemotiveerd (eigen onderlijningen):

2.3. De Raad merkt op dat het verblijf van verzoeker wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. De bestreden beslissing steunt op artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° (...); 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid."

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder: "§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden. § 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen."

De artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet zijn de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Redenen van nationale veiligheid laten de lidstaten toe beperkingen te stellen aan het fundamenteel recht op vrij verkeer en verblijf binnen de Europese Unie. De lidstaten hebben de bevoegdheid een invulling te geven aan de nationale veiligheidsexceptie, in het licht van hun eigen nationale noden. Maar ze zijn verplicht dit op een strikte manier te doen, met respect voor het Unierecht en de algemene rechtsbeginselen.

Het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) omschrijft het begrip 'nationale veiligheid' als volgt: "Ten aanzien van het begrip „nationale veiligheid" blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat dit zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (zie in die zin arrest Tsakouridis, C 145/09, EU:C:2010:708, punten 43 en 44)." (cf. HvJ 15 februari 2016, J.N., C-601/15, punt 66)

De bewijslast inzake het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt ligt bij de nationale autoriteiten. (HvJ 4 oktober 2007, Polat, C-349/06, punt 35.)

2.4. Uit de lezing van het eerste en het vierde onderdeel van zijn middel blijkt dat verzoeker in deze onderdelen in wezen aanvoert dat onterecht of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit wordt gekomen dat uit de aard, de ernst en het recent karakter van de door hem gepleegde feiten blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat derhalve de materiële motiveringsplicht en artikel 43 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing uiteenzet dat uit verschillende vaststellingen blijkt dat verzoeker "zeer betrokken is bij de activiteiten van de DHKP/C in België". Verweerder erkent evenwel terzelfdertijd "dat de activiteiten van de groep in België zich enkel beperkt[en] tot manifestaties en propaganda-acties die zelden de openbare orde in ons land verstoren". Verweerder motiveert in de bestreden beslissing echter dat hij verzoeker desondanks beschouwt als een persoon die een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Hij baseert zich hierbij in eerste instantie op het feit dat verzoeker "een leidinggevende functie heeft van een terroristische groep". Verzoeker betwist dat hij een leidinggevende functie zou hebben in een "terroristische organisatie". Uit de aan de Raad voorgelegde stukken, meer specifiek de verslagen die werden opgesteld door de VSSE, blijkt dat verzoeker wel degelijk [...] duidelijk actief is, zonder meer kunnen worden beschouwd als of gelijkgesteld met terroristische groepen. Uit het verslag van de SVVE van 17 maart 2017 staat uitdrukkelijk dat de DHKP/C in België "ne semble pas poser de menace de violence" (vrije vertaling: blijkt geen geweld dreiging in te houden) en in het verslag van deze dienst van 29 november 2017 wordt, zoals verweerder zelf aangeeft, gesteld dat de activiteiten van deze beweging van die aard zijn dat zij "dérangeant rarement l'ordre public dans notre pays". (vrije vertaling: zelden de openbare orde in ons land verstoren). Overeenkomstig artikel 3, tweede lid van het Gemeenschappelijk Standpunt van de Raad van 27 december 2001 betreffende de toepassing van specifieke maatregelen ter bestrijding van het terrorisme - het document waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst - is een terroristische groepering "een sinds enige tijd bestaande, gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die in overleg optreden om strafbare feiten van terroristische aard te plegen". In de verslagen van de VSSE waarop verweerder zich baseert wordt geen melding gemaakt van het feit dat verzoeker, die reeds zeventien jaar in België verblijft en die reeds jaren opgevolgd wordt, ooit concrete handelingen stelde die toelaten te concluderen dat hij strafbare feiten van terroristische aard heeft gepleegd of voorbereid, dat hij aanzette tot geweld of dat hij acties ondernam of verklaringen aflegde die dusdanig zwaarwichtig zijn dat kan worden geconcludeerd dat de nationale veiligheid in het gedrang kwam. De stelling van verweerder dat de DHKP/C zelf als een terroristische organisatie wordt beschouwd aangezien deze groepering is opgenomen op de lijst die is gevoegd bij voormeld Gemeenschappelijk Standpunt van de Raad van 27 december 2001 doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verweerder verwijst daarnaast naar het feit dat verzoeker verantwoordelijk is voor de distributie en de verkoop van het blad Yürüyüş en dat in dat blad bijzonder veel aandacht wordt besteed aan het verheerlijken van aanslagen, en dus van geweld. Hij houdt ook voor dat het verspreiden van dit blad ingaat tegen de fundamentele waarden van de democratische maatschappijen, zoals de gelijkheid en het samenleven en motiveert dat dit blad in Duitsland verboden is. Verweerder weerlegt echter verzoekers vaststellingen niet dat Yürüyüş een volkomen legale publicatie is die openlijk wordt verspreid, dat dit blad nooit werd verboden in België, dat het blad ook wordt gedrukt en verspreid in Turkije en dat het verbod om dit blad te verspreiden dat vroeger in Duitsland bestond in 2016 werd opgeheven. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat voormelde gegevens geen afbreuk doen aan de inhoud van dit blad en dat deze propaganda indien nodig aan banden zal worden gelegd.

Nu niet kan worden vastgesteld dat de verspreiding van het blad Yürüyüş verboden zou zijn of dat vroegere publicaties van die aard waren dat zij in het verleden in België, gelet op hun inhoud, reeds van de markt dienden te worden gehaald is het kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoeker, omwille van zijn rol bij het verspreiden van dit blad, dient te worden beschouwd als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op basis van het feit dat verzoeker aanwezig was op een zitting van de correctionele rechtbank om zijn steun te betuigen aan een DHKP/C-militante, dat hij in 2016 een herdenkingsplechtigheid te Herstal organiseerde, dat hij heeft geposeerd met een vlag van de Libanese Hezbollah - een partij die in België niet verboden is - dat hij manifesteerde "onder de vlag van het Front Populaire" en dat hij betrokken was bij de oprichting van een comité dat werd opgericht om personen die in Turkije worden gevangen gehouden te gedenken - feiten waarnaar verweerder daarenboven enkel lijkt te willen verwijzen om aan te geven dat verzoeker "zeer betrokken is bij de activiteiten van de DHKP/C in België" - kan, gelet het

weinig gewichtig karakter of het ontbreken van een nadere toelichting, op zich evenmin in redelijkheid worden afgeleid dat de nationale veiligheid in het gedrang dreigt te komen of dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

In de bestreden beslissing wordt ook nog aangegeven dat verzoeker geld inzamelt ten voordele van de DHKP/C. Verzoeker betwist dit en stelt algemeen dat uit dit motief geen gevaar voor de nationale veiligheid kan worden afgeleid. Het staat niet ter discussie dat verzoeker instaat voor de distributie van het blad Yürüyüş. Uit het verslag van de VSSE van 28 september 2016 blijkt tevens dat "de opbrengsten van het tijdschrift worden geïnvesteerd in allerlei andere activiteiten van de organisatie". Gelet op het feit dat de Belgische overheden, blijkens de stukken van het administratief dossier, reeds lang op de hoogte waren van dit gegeven en het niet vereist achtten om enige actie te ondernemen, kan niet worden ingezien hoe uit dit gegeven, bij de behandeling van verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zou kunnen worden afgeleid dat hij handelingen stelt die een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. De door verweerder voorziene motivering laat de Raad ook niet toe te begrijpen waarom het inzamelen of overmaken van geldsommen voor een organisatie waarvan wordt gesteld dat ze in België zelden de openbare orde verstoort een bedreiging zou kunnen inhouden voor "de nationale veiligheid".

Verweerder wijst er tevens op dat verzoeker op regelmatige basis contacten onderhoudt met de leidende kaderleden van de DHKP. Verzoeker ontkent dit. De Raad stelt vast dat in de verslagen van de VSSE wordt vermeld dat verzoeker regelmatig in contact staat met leidende kaderleden van de DHKP/C die zelf in de clandestiniteit verblijven in Europa en betrokken zijn bij de aanslagen van de organisatie in Turkije. Hierbij wordt verwezen naar een contact dat verzoeker in 2006 had met een persoon die in 2013 een zelfmoordaanslag pleegde. Verzoeker voert terecht aan dat uit een contact dat hij twaalf jaar geleden had met een persoon die verscheidene jaren later een aanslag pleegde, terwijl niet blijkt dat er na 2006 nog andere onderlinge contacten waren, niet in redelijkheid kan worden afgeleid dat hij een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid. De Raad merkt tevens op dat verweerder geen concrete gegevens aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker met andere leidende kaderleden van het DHKP/C contact houdt en dat daarenboven uit het loutere feit dat verzoeker dergelijke contacten zou onderhouden - wat hij ontkent en wat niet duidelijk wordt aangetoond - hoe dan ook niet zonder meer in redelijkheid kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op kennelijk redelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeker een gedrag vertoont dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de zin van artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat te oordelen dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, zoals bepaald in artikel 43, § 1, 2° van dezelfde wet.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn standpunt dat de materiële motiveringsplicht en artikel 43 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

Het arrest van 22 juni 2018 hanteert, in tegenstelling tot de beslissing van 25.1.2018, wel de principes van artikel 45 vreemdelingenwet in haar beoordeling. Inzonderheid benadrukt het arrest dat de beslissing niet op redelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het arrest van 22 juni 2018 aanvaardt dat niet blijkt dat de gemachtigde op kennelijk redelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeker een gedrag vertoont dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de zin van artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat toelaat te oordelen dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, zoals bepaald in artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Een vergelijking van de hier bestreden beslissing met de motieven van vermeld arrest van 22 juni 2018, maakt duidelijk dat die beslissing eveneens de in het arrest aangehaalde elementen bevat en er dan ook dient besloten te worden tot vernietiging op basis van artikel 45 en 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Derde onderdeel, miskenning van het begrip nationale veiligheid, van artikel 43 en 45 vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting

Verzoeker stelt dat bij het inroepen van het begrip nationale veiligheid het moet gaan om een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, dat geval per geval moet nagegaan worden of de bedreiging die betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om te spreken van een bedreiging van de nationale veiligheid, dat daartoe alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking moeten worden genomen, dat het moet gaan om dwingende redenen van nationale veiligheid.

Verzoeker verwijst terzake naar de rechtspraak van het EHJ en onderstaand arrest RvV nr. 200 119 van 22 februari 2018 waarin deze rechtspraak concreet is verwerkt:

2.7. De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen "rechtstreeks uit de richtlijnen" werden gehaald: "Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip "openbare orde" de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen "openbare orde" en "binnenlandse veiligheid" tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU) Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat "Uit zijn rechtspraak blijkt dat "[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen[...]"'. Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie. " Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C-373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"(Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20).

2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde" "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde" waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij "geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17

november.2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken." De wetgever benadrukte wel "dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid". Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip "dwingende redenen van nationale veiligheid". Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal." (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

Zoals vermelde rechtspraak stelt moeten er, ook wat de nationale veiligheid betreft, gradaties worden gemaakt zoals voor de openbare orde, tussen redenen, ernstige redenen en dwingende redenen.

De bestreden beslissing doet dit niet.

De logica van de (Europese) wetgeving is dat niet alles wat onder de term 'terrorisme' wordt afgedaan, op zich als een reden van nationale veiligheid kan aanzien worden.

Er is nuance nodig. In casu heeft verzoeker in de 18 jaar dat hij in België is geen enkele daad gesteld die in strijd is met de Belgische openbare orde of de Belgische nationale veiligheid.

Hij heeft hier op correcte wijze gebruik gemaakt van de grondrechten die de Grondwet en het EVRM hem geven.

Hij is hier gehuwd en er is hem nooit een bevel gegeven om België te verlaten omwille van enig gevaar voor de openbare veiligheid.

Hij heeft ook nu geen bevel gekregen, wat er minstens op wijst dat er geen sprake is van een dwingende reden voor wat betreft de nationale veiligheid.

Waar de begrippen openbare orde en nationale veiligheid kunnen correleren (zie vermeld arrest) is het duidelijk dat uit de beslissing zelf blijkt dat er geen probleem is voor de openbare orde, zodat minstens niet op arbitraire en willekeurige basis het begrip nationale veiligheid kan gehanteerd worden.

Verzoeker verwijst in dit kader ook naar onderstaand arrest CCE nr. 195 538 van 24 november 2017:

b. - Ordre public

La notion d'ordre public, dont la substance constitue l'essentiel de la motivation de l'acte présentement querellé, n'est pas définie dans la loi du 15 décembre 1980. Pour sa part, la Cour de Justice de l'Union européenne, dans une jurisprudence constante, considère que le recours à la notion d'ordre public par une autorité nationale suppose l'existence d'une menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, outre les troubles de l'ordre social qu'implique toute infraction à la loi (voy. à cet égard, les arrêts rendus par la CJUE, Rutili, C-36/75, pt. 28 ; Bouchereau, C-30/77, pt. 35 ; Orfanopoulos et Oliveri, C-482/01 et C-493/01, pt. 66 ; Commission/Espagne, C- 503/03, pt.46 ; Commission/Allemagne, C-441/02, pt. 35 ; Commission/Pays-Bas, C- 50/06, pt. 43 ; CJUE 13 septembre 2016, C-304/14, CS, pt. 38 ; et aussi CJUE 13 septembre 2016, C-165/14, Rendon Marin, point 83).

A cet égard, c'est le comportement personnel du ressortissant du pays tiers qui doit constituer une telle menace. En ce sens, dans un arrêt du 11 juin 2015 (C-554/13, Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie), la Cour de Justice de l'Union européenne, après avoir à nouveau rappelé la notion d'ordre public (voy. Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, précité, pt. 60 ; voy. également, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, point 33), a encore précisé que « [p]our pouvoir se prévaloir de la dérogation prévue à cette disposition en raison de l'existence d'un danger pour l'ordre public, un État membre doit être en mesure de démontrer que la personne

concernée constitue effectivement un tel danger » (C-554/13, Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, pt. 66).

L'étendue de ce qu'une société souhaite offrir pour protéger ses intérêts fondamentaux ne peut pas différer selon le statut juridique de la personne qui nuit à ces intérêts (CJUE 24 juin 2013, C-373/13, H.T., point 77).

En l'absence d'autres critères d'interprétation dégagés par le législateur, le Conseil fait siens ces enseignements de la Cour de Justice s'agissant de la mise en œuvre de la notion d'ordre public dans le cadre de l'application de la loi du 15 décembre 1980, sans qu'il soit nécessaire de déterminer dans chaque occurrence si la disposition en question met en œuvre une norme de droit de l'Union.

c. - Appréciation au cas d'espèce

La lecture de l'acte querellé révèle que la partie défenderesse considère, en substance, que le requérant « répand une version salafiste/wahhabiste » qui constitue une menace pour l'ordre public. En ce que les moyens sont pris du défaut de motivation, il convient, en premier lieu, de constater que cette motivation permet au requérant, tout comme au Conseil, de comprendre pourquoi sa demande est rejetée. Elle est, dans cette mesure, suffisante et la partie requérante ne s'y est d'ailleurs pas trompée dans le développement de ses moyens.

La critique de la partie requérante porte, en réalité, essentiellement sur le caractère selon elle inadéquat de cette motivation. Elle considère, en substance, que la partie défenderesse ne pouvait pas raisonnablement, sur la base des éléments relevés dans l'acte attaqué, parvenir à la conclusion que le requérant constitue une menace pour l'ordre public.

A cet égard, la partie défenderesse rappelle à juste titre dans sa note d'observations qu'il ne revient pas au Conseil de substituer sa propre appréciation à celle de l'autorité quant à l'opportunité de la décision attaquée. Tel n'est toutefois pas l'objet de la critique de la partie requérante. Celle-ci invite expressément le Conseil à contrôler si la motivation de l'acte attaqué est « vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) », ce qui ressortit incontestablement à sa compétence.

Ainsi que cela a été indiqué plus haut, « le recours à la notion d'ordre public par une autorité nationale suppose l'existence d'une menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, outre les troubles de l'ordre social qu'implique toute infraction à la loi » (voy. Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, précité, pt. 60 ; voy. également, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, point 33 et jurisprudence citée). Ce raisonnement vaut a fortiori lorsque, comme en l'espèce, il n'est pas reproché à l'intéressé d'avoir commis une infraction mais uniquement d'avoir exprimé une opinion.

Il s'ensuit que lorsque l'autorité prend une décision basée sur l'existence d'une menace pour l'ordre public, elle doit faire apparaître dans la motivation de sa décision, ou à tout le moins dans le dossier administratif, en quoi le comportement personnel de l'intéressé constitue concrètement une « menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société ». Une telle démonstration ne peut reposer sur de simples supputations ou sur des considérations générales.

En l'espèce, la motivation de la décision querellée repose sur une appréciation très générale portée sur l'influence pernicieuse que peut avoir le courant de pensée dans lequel s'inscrit, selon la partie adverse, le requérant, en ce qu'il prône une vision communautariste de la société, une approche prosélyte de l'Islam et une conception rétrograde de l'égalité entre les hommes et les femmes. De manière générale, il est également indiqué que ce courant de pensée constitue « un sol fertile pour le radicalisme tant dans le sens extrêmement isolationniste que Djihadiste ». Sans qu'il n'y ait lieu de se prononcer in abstracto sur la pertinence de cette analyse théorique, le Conseil constate qu'il ne peut en être déduit, in concreto, en quoi le comportement personnel du requérant constituerait une « menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société ». Il ne peut pas davantage être considéré, sur la base des informations communiquées par la partie adverse dans le dossier administratif, qu'il constituerait une telle menace du seul fait de sa proximité idéologique avec ce courant de pensée. A cet égard, il ressort d'ailleurs de l'acte attaqué lui-même que « la plupart des salafistes essaient de transmettre leurs idées d'une manière pacifique » et que seule « une minorité soutient [...] la violence et le terrorisme ». Or, il ne ressort ni de l'acte attaqué, ni du dossier administratif, que le

requérant appartiendrait à cette minorité. Bien au contraire, ce dernier est d'emblée présenté comme « ayant toujours condamné publiquement les attentats terroristes et le recours à la violence »

Quant aux considérations relatives aux propos imputés au requérant ou aux positions qu'il défend, au sujet desquelles il est notamment affirmé qu'elles sont « dangereuses vu qu'elles remettent en question les valeurs de l'Etat de droit comme l'égalité et le vivre ensemble », elles ne s'appuient sur aucun élément concret, du moins dans le dossier communiqué au Conseil, et sont contredites par la partie requérante, qui produit, quant à elle, plusieurs citations de ses interventions publiques dont la partie défenderesse ne prétend pas qu'elles ne sont pas fidèles à la réalité ou représentatives des propos du requérant. Or, l'on n'aperçoit pas, à la lumière de ces déclarations, en quoi elles menaceraient nécessairement un intérêt fondamental de la société.

Il s'ensuit qu'en affirmant que le requérant compromet l'ordre public, sans indiquer concrètement en quoi son comportement personnel constitue une « menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société », la partie défenderesse n'a pas adéquatement motivé sa décision.

Partant, les troisième et quatrième moyens, en ce qu'ils sont pris de la motivation invérifiable, inexacte, non pertinente, inadéquate et inadmissible de l'acte et partant de son illégalité quant aux motifs, sont, dans cette mesure, fondés et suffisent à entraîner l'annulation de l'acte attaqué. Il n'y a dès lors pas lieu d'examiner les autres moyens, ni les autres développements des troisième et quatrième moyens qui, à les supposer fondés, ne pourraient entraîner une annulation plus étendue.

Deze rechtspraak ligt in de lijn van de hogervermelde rechtspraak van het EHR.

In casu mankeert de bestreden beslissing alleszins om op concrete wijze aan te duiden waarom het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De concrete (en overigens weerlegde) motieven vormen op zich geen afdoende motieven om te stellen dat verzoeker zo'n bedreiging zou uitmaken, dit dan plots nu na 18 jaar verblijf, terwijl hij geen enkele gewelddaad heeft verricht of geen enkele strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen, laat staan enige administratieve boete of sanctie zou opgelegd hebben gekregen, maar louter vreedzaam gebruik gemaakt heeft van de grondrechten.

De materiële motivering faalt en is in strijd met hogervermelde principes die door de rechtspraak worden bevestigd.

De nota met opmerkingen van verwerende partij is wat dit onderdeel betreft terug te brengen tot twee elementen:

1-artikel 43 vreemdelingenwet zou niet inhouden dat het moet gaan om ernstige of dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

2-verzoekende partij zou niet ernstig kunnen voorhouden dat zij al meer dan 18 jaar geen terroristische handelingen heeft gesteld.

Beide opmerkingen falen.

1.

Zoals hoger aangeduid moet het gaan om dwingende redenen van nationale veiligheid. Dit volgt uit het gegeven dat artikel 45 vreemdelingenwet en de rechtspraak dit letterlijk stellen: het moet gaan om "een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving".

De stelling van de nota is veelzeggend, omdat zijn en artikel 45 vreemdelingenwet, én de rechtspraak van uw Raad en van het HvJ naast zich neerlegt, zoals ook de bestreden beslissing dit doet.

De stelling in de nota dat het arrest RvV 200.119 van 22.2.2018, dat door verzoeker werd geciteerd, niet terzake is daar het over beëindiging van verblijfsrecht handelt, is typerend daar dit arrest, met verwijzing naar de rechtspraak van het HvJ precies de algemene principes vastlegt van wat onder nationale veiligheid (en openbare orde) dient verstaan te worden en daarbij stelt dat er effectief een onderscheid in gradaties moet gemaakt worden. En deze principes gelden niet enkel voor beëindiging van verblijf, maar gelden in alle situaties waar de nationale veiligheid (en de openbare orde) een te beoordelen element is. Het gaat om algemene begrippen.

Verzoeker herhaalt in dat verband wat hij reeds hoger gesteld heeft met zijn verwijzing naar het arrest CCE 195.538 van 24 november 2017, dat zelf verwijst naar de rechtspraak van het HvJ: "L'étendue de ce qu'une société souhaite offrir pour protéger ses intérêts fondamentaux ne peut pas différer selon le statut juridique de la personne qui nuit à ces intérêts (CJUE 24 juin 2013, C- 373/13, H.T., point 77)."

In tegenstelling tot wat de nota met opmerkingen stelt dient dus wel gemotiveerd te worden over het 'ernstig' of 'dwingend' karakter van de schending van de nationale veiligheid (en de openbare orde). De nota bevestigt zo impliciet dat de bestreden beslissing dit heeft nagelaten. De nota zegt letterlijk: 'In casu wordt er geen melding gemaakt van dwingende redenen.'

2.

De nota met opmerkingen blijft, in de lijn van de bestreden beslissing, de stelling toegedaan dat verzoeker met het terrorisme moet gelinkt worden.

Het arrest van 22 juni 2018 heeft op dit punt reeds duidelijk stelling ingenomen waar het stelt dat 'nergens blijkt dat deze in België actieve verenigingen, die het gedachtengoed van de DHKP/C genegen zijn en waarin verzoeker duidelijk actief is, zonder meer kunnen worden beschouwd als of gelijkgesteld met terroristische groepen.'

In de nota met opmerkingen (pagina 9) worden als elementen precies dezelfde elementen aangehaald die ook reeds in de beslissing van 25.1.2018 waren aangehaald, en die door uw Raad verworpen werden.

De verwijzing verderop naar beweerde zeer recente feiten slaat nergens op. Verzoeker heeft deze weerlegd (zie zesde onderdeel). Deze 'feiten' zijn loutere beweringen en hebben op geen enkele wijze enige relatie met verzoeker.

Verzoeker had verwezen naar het arrest van uw Raad van 24.11.2017, inzonderheid om hieruit af te leiden dat in concreto het persoonlijk gedrag van de betrokkene diende beoordeeld te worden. In die zin is dat arrest, hoewel het over een andere context gaat, wel van toepassing.

Vierde onderdeel, schending van het hoorrecht

1.

Het hoorrecht behoort tot de algemene rechtsprincipes en is ook vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de EU.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013 en wat daarin gesteld wordt over het tweede middel.

Het hoorrecht houdt in dat verzoeker tijdig en nuttig zijn argumenten kan voorbrengen. In casu is dit niet geval geweest naar aanleiding van de aanvraag tot verblijf en de aflevering van de bijlage 19ter. In deze werd geen enkel documenten of element gevraagd met betrekking tot de mogelijke toepassing van artikel 43 vreemdelingenwet noch wat betreft § 1 (nationale veiligheid) noch wat betreft § 2 (elementen waarmee de minister moet rekening houden).

Verzoeker moet de mogelijkheid geboden worden om alle relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Verzoeker verwijst naar Arrest RvV nr. 200 119 van 22 februari 2018 en de overweging 2.11.. Verzoeker kan zich bijgevolg nuttig op het hoorrecht beroepen.

De stelling in de nota met opmerkingen dat verzoeker zich bij een aanvraag gesteund op artikel 40ter vreemdelingenwet niet dienstig zou kunnen beroepen op het hoorrecht van artikel 41 van het Handvest of het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht; gaat niet op.

De artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet zijn de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden, en in die zin is het Unierecht van toepassing.

Alleszins en minstens is het hoorrecht, als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd als algemeen rechtbeginsel van het Unierecht.

De stelling van de nota met opmerkingen dat verzoeker zelf het initiatief had moeten nemen om het hoorrecht te realiseren, daar hij 'evident ook wist dat hij als lid van de DHKP/C en als leidinggevende binnen die organisatie uiteraard ook wist of behoorde te weten dat voormelde organisatie als terroristische organisatie wordt beschouwd', slaat evident nergens op. Het hoorrecht moet gaan om de beslissing die verwerende partij zich voorneemt te nemen. Verzoeker heeft er niet vanuit te gaan dat wanneer hij een verblijfsrecht vraagt op basis van artikel 40ter vreemdelingenwet, dat dit zal geweigerd worden. Verzoeker heeft zelf de elementen aan te brengen die hij in het kader van artikel 40ter moet aanbrengen, en hij heeft dat ook gedaan. Hij heeft geen andere elementen aan te brengen. Verzoeker kan effectief niet vragen om gehoord te worden over die elementen of documenten die hij in dat kader van artikel 40ter moet aanbrengen.

Maar wanneer verwerende partij zich voorneemt een weigering te nemen heeft zij de verplichting het hoorrecht, dat dan een hoorplicht wordt, effectief uit te oefenen, en verzoeker, voorafgaand aan die beslissing te horen over de feiten of juridische grondslag die zal worden aangewend. Verwerende partij

maakt er een karikatuur van door het hoorrecht te ridiculiseren alsof 'het bestuur zijn beslissing eerst in ontwerp zou moeten meedelen aan de vreemdeling'.

2.

De beslissing zegt zich te steunen op het gekend zijn van verzoeker bij de Staatsveiligheid als een [...] belangrijk lid van de DHKP/C. Er wordt verwezen naar drie nota's van de Staatsveiligheid van respectievelijk 23.10.2014, 28.9.2016 en 29.11.2017.

Verzoeker betwist formeel wat uit deze nota's in de bestreden beslissing is geventileerd.

Verzoeker is noch in het kader van de eerste beslissing, noch in het kader van de hier bestreden tweede beslissing gehoord geweest.

Het is flagrant dat het hoorrecht ook in het kader van de tweede beslissing genegeerd wordt, precies omdat verzoeker die schending reeds voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had opgeworpen naar aanleiding van de eerste beslissing.

Ook met betrekking tot het beperkt aantal 'nieuwe elementen' die in de tweede beslissing zijn opgenomen (het oppakken op 28.11.2017 van DHKP/C militanten in Griekenland; de bewering dat het blad verboden is in Duitsland; de beweerdde rol van de 'Belgische tak' in het functioneren van de organisatie in Turkije...) werd verzoeker nooit gehoord.

Er moet al opgemerkt worden dat die 'nieuwe elementen' loutere beweringen zijn, die zelfs niet steunen op enig rapport van de VSSE.

Verzoeker is nooit gehoord geweest over die nota's, noch door verwerende partij over de inhoud van die nota's, noch over de elementen die weerhouden werden in de bestreden beslissing.

De elementen in de nota's worden blijkbaar eenvoudigweg overgenomen zonder dat verzoeker daarover werd gehoord. Andere elementen worden zonder bron of bewijs geponeerd.

Er kan niet gesteld worden dat een verhoor niet mogelijk is omdat de nota's geheim zouden zijn.

De beslissing zelf verwijst naar de inhoud van de nota's, mogelijk slechts gedeeltelijk, maar alleszins had verzoeker gehoord moeten en kunnen worden over de elementen uit de nota's die in de bestreden beslissing zijn opgenomen.

Verzoeker is niet gehoord over het motief van de beslissing dat er in zijn hoofde voor België redenen van nationale veiligheid zouden zijn om zijn verblijf hier te weigeren.

Verder werd hij niet gehoord over het aspect gezinsleven dat in de beslissing is opgenomen. Ook hierover had verzoeker moeten gehoord worden.

Bovendien vereist §2 van artikel 43 vreemdelingenwet dat de beslissing rekening houdt met de duur van het verblijf op het grondgebied van België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het hoorrecht moet ook uitgeoefend worden over deze aspecten.

Ook dergelijk verhoor is er totaal niet geweest.

Voor de vorm (omdat verzoeker had gesteld dat er op geen enkele wijze was rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand) wordt nu in de tweede beslissing gesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker gezondheidsproblemen heeft die het nemen van een beslissing in de weg staan. Te buiten gelaten dat dit motief op zich betwistbaar is, wordt hier opgemerkt dat verzoeker ook over zijn gezondheidstoestand niet werd gehoord. Verzoeker had, zo hij gehoord was, kunnen opmerken dat door de grote onzekerheid waarin hij verkeert, er wel gezondheidsproblemen te vermelden zijn.

Er was bijgevolg een (vierledige: de nota's van de SV, de motieven van de beslissing, specifiek zijn gezinsleven, de omstandigheden waarmee rekening moet gehouden worden) verplichting om verzoeker te horen, vooraleer de bestreden beslissing tegenover hem zou kunnen genomen worden.

Dergelijk verhoor is er niet geweest.

Verzoeker zou als hij gehoord was geweest gewezen hebben op zijn zeer lang verblijf in België en zijn volkomen legale politieke activiteiten. Hij heeft in de bijna 18 jaar dat hij in België is geweest nooit enige overtreding gemaakt van de Belgische wetten noch in zijn politieke activiteiten noch in zijn privé-leven. Hij heeft enkel gebruik gemaakt van de fundamentele rechten en vrijheden die in de Grondwet en de internationale verdragen gewaarborgd zijn, zoals de vrije meningsuiting en de organisatievrijheid.

Verzoeker had er op kunnen wijzen dat er opzichtens zijn persoon geen enkele aanwijzing is dat hij enig gevaar zou betekenen voor de nationale veiligheid van België. Hij is gedurende zijn 18 jaar verblijf in België nooit een probleem geweest voor dit land; hij is nooit gearresteerd geweest omwille van politieke activiteiten; hij heeft enkel en altijd vreedzaam zijn politieke opinie verkondigt.

Verzoeker had er op gewezen dat hij de door de Staatsveiligheid ingeroepen elementen één voor één had kunnen weerleggen (zie verder) of minstens in hun democratische context had kunnen plaatsen. Het gaat niet op dat verzoeker deze weerlegt in het kader van dit beroep; hij moet de kans krijgen om vooraleer een dergelijke beslissing wordt genomen, en niet post factum bij een procedure voor de RvV, zijn standpunt hierover kenbaar te maken in het kader van het hoorrecht.

Verzoeker had er op kunnen wijzen dat de opname van de DHKP-C op de lijst van de terroristische organisaties van de EU geen invloed kan hebben op zijn weigering van verblijf, gezien het gaat om een administratieve lijst ondermeer bedoeld om de financiële bronnen van die organisaties te blokkeren, en gezien het feit dat deze lijst geen grondslag kan vormen om individuen het verblijf te ontfemen (zie arrest RvV nr. 176 368 van 14 oktober 2016 inzake G.E. t. Belgische Staat; zie ook verder). Verzoeker had er overigens op kunnen wijzen dat de organisatie in België legaal opereert, zoals de beslissing overigens zelf moet bevestigen.

Verzoeker had ook kunnen wijzen op zijn lange relatie met zijn echtgenote, zijn perfecte sociale en culturele integratie in België en zijn correct privé-leven. Wat zijn privé- en professioneel leven betreft had verzoeker er op kunnen wijzen dat hij in België de firma [Z.] heeft opgericht (zie stuk).

Verzoeker had ook kunnen wijzen op zijn medische toestand.

Wanneer verzoeker gehoord was geweest, had dit tot een andere beslissing geleid.

Vijfde onderdeel, schending van het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 (2001/931/GBVB), van de motiveringsverplichting en van artikel 43 vreemdelingenwet

De beslissing geeft als een motief:

"Deze extreem-linkse groepering die ontstaan is in 1994 uit DEV SOL (revolutionair pad), is sinds 2002 opgenomen in de lijst van de terroristische organisaties van de Europese Unie." Deze lijst is opgemaakt op basis van het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 (2001/931/GBVB) betreffende maatregelen tegen het terrorisme.

Verder in de beslissing wordt dan gesteld dat verzoeker 'een leidinggevende functie heeft binnen deze terroristische organisatie'.

De beslissing tracht verzoeker te koppelen aan terrorisme, wat hij formeel betwist.

Verzoeker staat niet op de lijst van de EU, hoewel de lijst ook personen bevat. Het weigeren van verblijf is geen onderdeel van het standpunt 2001/931/GBVB.

De lijst is een administratieve beslissing bedoeld om de organisaties of individuen die er op voor komen te onderwerpen aan 'vastgestelde specifieke beperkende maatregelen' uitgewerkt in het Gemeenschappelijk Standpunt 2001/931/GBVB.

Die beperkende maatregelen betreffen het blokkeren van financiën om te vermijden dat het terrorisme financieel wordt ondersteund.

De lijst is geen beslissing van een rechterlijke overheid en kan geen basis zijn om een individu dat niet op de lijst voorkomt als terroristische en als gevaar voor de veiligheid van de staat te beschouwen.

Verzoeker verwijst naar en sluit zich aan bij het arrest RvV nr. 176 368 van 14 oktober 2016 inzake G.E. tegen Belgische Staat (eigen onderlijning):

4.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling, artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijfsrechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten."

Uit voormeld artikel blijkt dat het verblijfsrecht kan geweigerd worden aan burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Hierbij wordt onder meer verduidelijkt dat maatregelen genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Er wordt voorts toegelicht dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor deze maatregelen en het gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen.

4.4. Betreffende het in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, motiveert de verwerende partij onder meer dat het weigeren van een verblijfsaanvraag aan een persoon die actief een dergelijke terroristische organisatie (organisatie opgenomen in de lijst van terroristische organisaties) ondersteunt, als sympathisant, overeenkomstig het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 (2001/931 GBVB) betreffende de maatregelen te nemen in de strijd tegen het terrorisme, evenredig wordt geacht.

De verwerende partij wijst er in haar nota met opmerkingen op dat zij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij een actueel, werkelijk en ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid en heeft geoordeeld dat het evenredig is dan het verblijf te weigeren. In zoverre de verwerende partij hiermee zou willen aanduiden dat het motief dat het weigeren van een verblijfsaanvraag aan een persoon die actief een dergelijke terroristische organisatie ondersteunt, als sympathisant, overeenkomstig het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 evenredig wordt geacht, een overtollig motief is, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij, ten einde te beoordelen of de bestreden maatregel in overstemming is met het evenredigheidsbeginsel, eveneens, naast het oordeel over het actueel, werkelijk en ernstig gevaar voor de openbare veiligheid, het gemeenschappelijk standpunt in haar beoordeling betreft. Bovendien blijkt de verwerende partij dit niet te ontkennen in haar nota met opmerkingen, daar zij aangeeft dat het standpunt van de Raad van 27 december 2001 duidelijk maakt dat de lidstaten de bedoeling hebben gemeenschappelijk de strijd tegen terrorisme aan te gaan, zodat deze verwijzing wel degelijk relevant is. De verwerende partij merkt nog op in haar verweernota dat zij zich niet heeft beperkt tot een verwijzing naar voormeld standpunt maar ook uitvoerig is ingegaan op familiaal belang van de verzoekende partij en haar familieleden. Ook met voormeld verweer ontkent de verwerende partij niet dat zij, bij het beoordelen of de bestreden maatregel in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel, het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 in haar beoordeling heeft betrokken.

4.5. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat een eenvoudige lezing van voormeld gemeenschappelijk standpunt duidelijk maakt dat het weigeren van een verblijfsaanvraag in geen enkel onderdeel van het standpunt is opgenomen, laat staan dat het standpunt het weigeren van een verblijfsaanvraag van een persoon die bij de Staatsveiligheid gekend is als sympathisant van een organisatie opgenomen in de lijst van terroristische organisaties 'evenredig' zou achten. De verzoekende partij verduidelijkt immers terecht dat het standpunt handelt wat de sancties betreft over bevrozing van tegoeden, financiële activa of andere economische middelen (artikel 2). of het niet ter beschikking stellen ervan (artikel 3). en over samenwerking in strafzaken (artikel 4).

4.6. De vaststelling dat het weigeren van een verblijfsaanvraag aan een persoon die actief een dergelijke terroristische organisatie ondersteunt, als sympathisant, overeenkomstig (d.i. overeenstemmend met) het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 evenredig wordt geacht, is dan ook onjuist. Het feit dat uit het voormeld standpunt blijkt dat de lidstaten de bedoeling hebben gemeenschappelijk de strijd tegen terrorisme aan te gaan, doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling. Immers blijkt uit een algemene overweging uit voormeld standpunt waarin melding wordt gemaakt van het feit "dat de strijd tegen het terrorisme een prioritaire doelstelling van de Europese Unie zal zijn", niet dat maatregelen tegen individuen, in zoverre het sympathisanten betreffen van organisaties die voorkomen op de in het voormelde standpunt genoemde lijst, ressorteren onder de beoogde 'strijd tegen terrorisme', minstens toont de verwerende partij dit niet aan, noch in de bestreden beslissing, noch in haar verweernota.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

4.7. Het vijfde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het vijfde middel en de overige middelen dringt zich niet meer op daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

Hoewel artikel 43 vreemdelingenwet gewijzigd werd door de wet van 24.2.2017, met inwerkingtreding op 29.4.2017, blijft het standpunt ontwikkeld in vermeld arrest gelden. Het is niet omdat het begrip 'evenredigheid' niet meer voorkomt in het artikel dat deze voorwaarde van proportionaliteit niet geldt. Het evenredigheidsbeginsel is immers een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Bovendien is het begrip 'evenredigheid' thans opgenomen in artikel 45 vreemdelingenwet, dat van toepassing is.

Minstens en alleszins is het motief dat verwijst naar de terroristenlijst een motief dat niet kan weerhouden worden, omwille van de inhoudelijke motieven opgenomen in vermeld arrest. Die lijst is niet bedoeld om te kwalificeren op vlak van staatsveiligheid maar heeft andere doeleinden, en die lijst laat geen maatregelen toe tegen individuen die niet op de lijst voorkomen of tegen al of niet vermeende leden van organisaties die op die lijst voorkomen.

Meer algemeen stelt zich ook de vraag naar het relatief karakter van dergelijke lijst, daar het om louter politieke beslissingen gaat en deze enige relativiteit hebben naargelang de politieke evoluties in bepaalde delen van de wereld. Zo zijn er Europese staten of de VS die, in de strijd tegen IS, samenwerken met organisaties die op die lijst zijn opgenomen.

Verzoeker wijst er nog op dat hij ook in Turkije op geen enkele van de vijf (rode, blauwe, groene, oranje, grijze) lijsten van 'terroristen' voorkomt. De bewering van de bestreden beslissing dat verzoeker een leidinggevende functie heeft binnen een terroristische organisatie is een loutere fictie.

Zesde onderdeel, de opgegeven motieven falen in hun algemeenheid en in hun concrete verwijzing naar verzoeker en kunnen geen basis vormen voor toepassing van de artikels 43 en 45 vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde, en met het voorbehoud dat hij voorafgaand diende gehoord te worden, betwist verzoeker ook concreet de motieven van de beslissing, minstens dat deze motieven een basis kunnen vormen voor toepassing van artikel 43 vreemdelingenwet of dat zij in overeenstemming zijn met de criteria bepaald in artikel 45 vreemdelingenwet.

1.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de eerste twee alinea's van de eerste beslissing waarbij wordt ingegaan op de nota's van de Staatsveiligheid enkel gaan over de DHKP-C en niet over verzoeker zelf. Ook de drie laatste alinea's van pagina 2-3 van de eerste beslissing gaan niet over verzoeker maar over de DHKP-C.

In de tweede beslissing is de inhoud van deze passages behouden, maar werden zij later in de beslissing opgenomen. Het is niet omdat deze passages enkele alinea's verschoven worden dat er iets zou afgedaan worden aan de kritiek die verzoeker daarover had geformuleerd en thans herhaalt.

Hierbij moet opgemerkt worden dat het niet aan verzoeker is om zich hierop te verweren. Hij kan enkel opmerken dat de beslissing in die passages ondermeer stelt 'dat de gewelddadige acties voornamelijk als symbolische acties gelden', dat 'de organisatie in Europa en België actief is onder een aantal verschillende legale of feitelijke mantelorganisaties en zich voornamelijk bezighoudt met het organiseren van politieke demonstraties en het voeren van propaganda- activiteiten, waarbij de verdeling van het weekblad Yürüyüş een centraal element speelt', dat 'de meeste sociaal-culturele en politieke activiteiten van de organisatie onder de koepel van ... worden georganiseerd', dat 'de activiteiten van de groep in België zich enkel beperkt tot manifestaties en propaganda-acties die zelden de openbare orde in ons land verstoren.'

Reeds om die kwalificaties van de DHKP-C is het betwistbaar dat verzoeker zou kunnen beschouwd worden als een gevaar voor de nationale veiligheid. Het gaat om legale door de grondwet toegelaten activiteiten die 'zelden' de openbare orde verstoren, laat staan dat ze de nationale veiligheid in het gedrang zouden brengen.

De nationale veiligheid van België is een precies en ernstig begrip dat niet naar willekeur kan worden toegepast. Het vereist effectieve en concrete aanduidingen dat de persoon in kwestie die nationale veiligheid effectief in gevaar brengt.

De omschrijving van de activiteiten van de DHKP-C in België tonen aan dat dergelijk bewijs niet voorligt, en dat het om een zuivere legale activiteit gaat die volledig valt onder de door de Grondwet toegelaten vormen van vrije meningsuiting, recht op vreedzaam vergaderen en recht van vereniging.

2.

Wat de motieven betreft die specifiek opzichts verzoeker worden geformuleerd wordt het volgende opgemerkt.

2.1.

Het valt op dat de tweede beslissing geen melding meer maakt van de volledig legale en 'sociale' activiteiten waarnaar de eerste beslissing wel verwees. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing door

de niet opname van deze activiteiten wilde bekomen dat deze uitoefening van een fundamenteel democratisch recht door verzoeker, niet meer aan de aandacht zou komen.

Voor de volledigheid herhaalt verzoeker wat over deze activiteiten werd gesteld.

Er werd verwezen naar een herdenking op 19.4.2016 in Herstal, volgens de beslissing zelf 'een sociale activiteit' (!) waarbij 'plegers van aanslagen in Turkije werden herdacht', en verzoeker zou een verantwoordelijkheid gehad hebben bij de organisatie van die activiteit. Te buiten gelaten dat verzoeker zijn rol bij die activiteit betwist, wordt er op gewezen dat het gaat om een traditie die bestaat sedert de fascistische staatsgreep van maart 1971 in Turkije en waarbij ieder jaar in de periode maart-april de slachtoffers van die staatsgreep in Turkije en wereldwijd waar een Turkse gemeenschap is, herdacht worden en het een traditie is om de graven van de slachtoffers te bezoeken. Zo nemen in de provincie Bakirkoy bijvoorbeeld ieder jaar een miljoen mensen deel aan deze herdenkingen. Verzoeker stelt dat het getuigt van kwade trouw om deze activiteit voor te stellen als een herdenking van de plegers van aanslagen. Dit is een historische verdraaiing van de werkelijkheid.

Verzoeker zou op een foto poseren met de Libanese vlag van Hezbollah. Op zich is de vraag waar hier een probleem is. Hezbollah is een officiële politieke partij en onderdeel van de Libanese regering en is niet gekwalificeerd als een staatsgevaarlijke organisatie. De foto heeft betrekking op een bezoek aan de mijnsite van Marcinelle met een 60-tal mensen uit diverse landen, vooral Italianen. De activiteit was bedoeld als een soort herdenking van de mijnwerkers, waaronder veel Italianen, die bij de mijnramp van 8.8.1956 in Marcinelle zijn omgekomen. Er waren vlaggen van diverse landen, om de internationale solidariteit en aanwezigheid te tonen. (zie foto's onder de stukken) Dezelfde dag werd een delegatie van dezelfde groep in het Europees Parlement ontvangen.

De betrokkenheid bij het 'Comité pour la levée de l'état d'urgence en Turquie'. De vraag is wat hier het probleem is. Mag er in België al niet meer geprotesteerd worden tegen dergelijke toestanden, tegen het massaal opsluiten in gevangenschappen van opposanten, tegen het buitenspel zetten van het parlement en het regeren met decreten? Het is het uitoefenen van het recht op vrije meningsuiting. Het is een zuiver legale activiteit. Dit comité is bijvoorbeeld uitgenodigd door de ULG (Université Liège). Dit comité is samengesteld uit artiesten, academici, leerkrachten, syndicalisten, ...

2.2.

Verzoeker betwist formeel dat hij een leidinggevende functie zou hebben in 'deze terroristische organisatie', of dat hij een belangrijke spil zou zijn in die organisatie.

Hij betwist dat hij regelmatig in contact zou staan met leidende kaderleden van de DHKP-C. De concrete verwijzing op dit punt naar [A.E.S.] gaat niet op. Die persoon is een korte periode (2006) in België geweest en verzoeker had er, zoals met vele Turken in het Luikse, een contact mee. De persoon is blijkbaar in 2007 terug naar Turkije gegaan en na 2006 had verzoeker zelfs geen enkel contact meer met die man. Het gaat dus om een situatie van beperkt contact zo'n 12 jaar geleden. Hieruit het actueel gevaar voor de nationale veiligheid afleiden is ver gezocht.

Het arrest van 22 juni 2018 heeft hierover reeds geoordeeld:

De Raad stelt vast dat in de verslagen van de VSSE wordt vermeld dat verzoeker regelmatig in contact staat met leidende kaderleden van de DHKP/C die zelf in de clandestiniteit verblijven in Europa en betrokken zijn bij de aanslagen van de organisatie in Turkije. Hierbij wordt verwezen naar een contact dat verzoeker in 2006 had met een persoon die in 2013 een zelfmoordaanslag pleegde. Verzoeker voert terecht aan dat uit een contact dat hij twaalf jaar geleden had met een persoon die verscheidene jaren later een aanslag pleegde, terwijl niet blijkt dat er na 2006 nog andere onderlinge contacten waren, niet in redelijkheid kan worden afgeleid dat hij een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid. De Raad merkt tevens op dat verweerder geen concrete gegevens aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker met andere leidende kaderleden van het DHKP/C contact houdt en dat daarenboven uit het loutere feit dat verzoeker dergelijke contacten zou onderhouden - wat hij ontkent en wat niet duidelijk wordt aangetoond - hoe dan ook niet zonder meer in redelijkheid kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

De Raad heeft hierbij opgemerkt dat er geen concrete gegevens werden aangebracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker met andere leidende kaderleden van de DHKP/C contact houdt

en dat, zelfs zo dit het geval zou zijn, (quod non), hier niet in redelijkheid uit kan afgeleid worden dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Ook in de tweede hier bestreden beslissing worden geen gegevens aangebracht van contact met andere leidende kaderleden van die beweging.

2.3.

Er wordt verzoeker verweten betrokken te zijn bij de verspreiding van het blad Yürüyüş. Dit blad is een volkomen legale publicatie die openlijk verspreid wordt. Het blad is niet verboden in België en er is door de overheid nooit enige procedure tegen de verspreiding van het blad gevoerd. Het is onjuist te stellen dat in het blad 'de nadruk ligt op het verheerlijken van de gewapende acties van deze terroristische organisatie'. Dit is een volledig onjuiste bewering, en wordt overigens op geen enkele wijze concreet aangetoond. In het blad komen artikels voor over de dure gas- en elektriciteitsprijzen, de vakbondsactiviteiten, het lot van gevangenen advocaten en mensenrechtenactivisten, enz...

Er wordt beweerd dat het blad zou verboden zijn in Duitsland. Het verbod zou opgeheven zijn door de Duitse Bundesverwaltungsgericht 1. Senat op 12.1.2016.

In de tweede beslissing wordt verwezen naar het 'Verfassungsschutzbericht 2017' van het Duitse ministerie van Binne[n]landse Zaken waaruit zou blijken dat het blad valt onder het verbod van 1998 op de DHKP/C.

Verzoeker heeft de door de beslissing opgegeven bron nagezocht, maar vindt nergens in dat rapport, en alleszins niet op de in de beslissing vermelde pagina 114, de vermelding die in de beslissing hierover is opgenomen. Ook de bron verwijzing naar een site van Baden-Wuerttemberg (blijkbaar gaat het om een indirecte verwijzing in de beslissing) geeft bij nazicht niet wat in de beslissing is opgenomen.

Verzoeker stelt dat dit bericht in strijd is met de opheffingsbeslissing door de Duitse Senaat (rechtbank).

Verder is het de vraag hoe het verbod van 1998 betrekking kan hebben op een publicatie die toen niet eens bestond. Yürüyüş bestaat slechts sinds 2005. Aan verzoeker is geen specifiek of nieuw verbod op dat blad in Duitsland bekend. Het blad wordt in Duitsland openlijk verspreid en verkocht. Er zijn in Duitsland geen vervolgingen tegen het tijdschrift of tegen de verkopers of uitgevers ervan.

Het arrest van 22 juni 2018 heeft met betrekking tot het blad gesteld:

Het staat niet ter discussie dat verzoeker instaat voor de distributie van het blad Yürüyüş. Uit het verslag van de VSSE van 28 september 2016 blijkt tevens dat "de opbrengsten van het tijdschrift worden geïnvesteerd in allerlei andere activiteiten van de organisatie". Gelet op het feit dat de Belgische overheden, blijkens de stukken van het administratief dossier, reeds lang op de hoogte waren van dit gegeven en het niet vereist achtten om enige actie te ondernemen, kan niet worden ingezien hoe uit dit gegeven, bij de behandeling van verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zou kunnen worden afgeleid dat hij handelingen stelt die een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. De door verweerder voorziene motivering laat de Raad ook niet toe te begrijpen waarom het inzamelen of overmaken van geldsommen voor een organisatie waarvan wordt gesteld dat ze in België zelden de openbare orde verstoort een bedreiging zou kunnen inhouden voor "de nationale veiligheid".

Zoals vermeld arrest terecht opmerkt hebben de Belgische overheden er nooit actie tegen ondernomen hebben terwijl zij reeds lang op de hoogte waren van het bestaan van het blad, zodat hieruit moeilijk kan afgeleid worden dat verzoeker een bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De opgegeven motieven schenden dan ook de materiële motiveringsverplichting, daar zij niet kunnen leiden tot het besluit dat verzoeker een probleem zou vormen voor de openbare veiligheid.

Het blad wordt ook openlijk en legaal gedrukt en verspreid in Turkije zelf. De vraag is waarom België er dan een probleem van kan maken.

Verzoeker voegt in dit kader een attest van [E.E.], die de verantwoordelijke uitgever is van het tijdschrift in Turkije. Zij bevestigt dat het tijdschrift (zoals alle tijdschriften in Turkije) wordt neergelegd op het persbureau van de procureur generaal in Istanbul. Zo wordt in punt 12 van gevoegd attest aangeduid wie de drukker is in Turkije met vermelding van het adres. Verzoeker zal nog een vertaling van het stuk voegen, lopende de procedure. Deze vertaling wordt thans gevoegd (stuk 8).

Het blad wordt in Turkije verspreid zonder dat de autoriteiten ingrijpen. Er is enkel een voorafgaande controle op de inhoud via de procureur generaal, maar het blad wordt wel legaal gedrukt en verspreid.

In de nota met opmerkingen (pagina 24) stelt verwerende partij dat zij op het ogenblik van het nemen van haar beslissing geen kennis had van het attest van [E.E.], en het dan ook niet dienstig is nadien nog nieuwe stukken voor te brengen. Dit motief faalt volledig. Het vermelde attest wordt voorgebracht precies als verweer tegen wat in de bestreden beslissing is gesteld, en het wordt dus wel dienstig voorgebracht. Het recht op verdediging en repliek houdt in dat verzoeker alle documenten kan voorbrengen die de bestreden beslissing tegenspreken. Verder is verwerende partij ongelukkig waar zij zelf volledig het hoorrecht negeert, maar dan verzoeker wel verwijt dat hij voor aanvang van de beslissing het document dat aantoont dat het blad volkomen legaal in Turkije zelf wordt gedrukt en verspreid, niet heeft voorgebracht.

2.4.

Nieuw in de tweede beslissing is de passage:

"Verder dient opgemerkt te worden dat vorig jaar, op 28.11.2017, verschillende militanten van de DHKP/C in Griekenland werden opgepakt omdat zij verdacht werden een aanslag te plegen tijdens het bezoek van president Erdogan in Griekenland."

Verzoeker heeft hiermee geen uitstaans; het gaat niet over hem; hij heeft geen enkele connectie met deze mensen of met die zaak.

Bij nazicht van de bron in voetnoot waarnaar de beslissing verwijst blijkt dat die informatie louter steunt op een artikel in de Hürriyet Daily News van 18.12.2017, zonder verdere details.

Te vermelden is dat in dat rapport waarnaar verwezen wordt (COI Focus van 13.9.2018) onmiddellijk onder de passage over de zaak in Griekenland vermeld wordt: "Aucun incident sécuritaire impliquant le DHKP/C en Turquie n'a été signalé dans les sources spécialisées et les médias consultés durant la période couverte par la présente mise à jour." Ook met betrekking tot de actualiteit van de beweerde bedreiging is dit veelzeggend.

Verder is de vraag wat de bedoeling is van die 'opmerking'. Er wordt in de beslissing geen verband gelegd tussen verzoeker en die zaak. Die zaak wordt louter vermeld, blijkbaar als een vorm van sfeerschepping, maar dit is in casu niet terzake en niet gepast.

Voor zover verzoeker uit de pers vernomen heeft schijnt er niets aan te zijn van de bewering dat die opgepakte enige intentie hadden om een aanslag op Erdogan te plegen. De vice-minister van burgerbescherming van Griekenland Nikos Toska heeft in de pers verklaard dat 'niets er op wijst dat de gearresteerde personen een aanslag voorbereidden tegen Erdogan'. Verzoeker voegt een Grieks krantenartikel (stuk 7).

Voor zover op basis van de open bronnen kan worden nagegaan is er geen veroordeling van de betrokkenen door de Griekse rechtbank.

Voor zover op basis van de open bronnen kan worden nagegaan zijn er door de DHKP/C geen gewelddaden gepleegd in Europa, bij uitbreiding in België.

Ook om die reden is de bewering van bedreiging voor de nationale (Belgische) veiligheid onbestaande, alleszins niet aangetoond.

Illustratief voor het feit dat de beslissing tendentieuze motieven gebruikt is het motief dat uit een incident in juni 2017 waarbij verzoeker het slachtoffer (!) werd, een argument tegen verzoeker zelf wordt gedistilleerd, met name dat "zijn aanwezigheid" in België leidt tot spanningen binnen de Turkse

gemeenschap en zo 'de openbare rust en openbare orde' kan storen. Het is echt de zaken op zijn kop zetten. In plaats van ervan uit te gaan dat verzoeker het grondwettelijk recht heeft een vreedzame actie te ondernemen, wordt de aanval tegen hem tijdens die vreedzame actie aan hem aangerekend. Verzoeker deed een volkomen pacifistische statische info-actie over zijn zaak. Opnieuw wordt hier niet het persoonlijk foutief gedrag van verzoeker als grondslag genomen. Het gaat bovendien om één voorval op 18 jaar tijd en de bewering dat dit een element zou 'kunnen' (de beslissing gebruikt het woord 'kan' !) zijn om de verstoring van de openbare orde als motief voor weigering te staven, is ver uit de bocht.

In diezelfde paragraaf van de beslissing wordt het zo voorgesteld dat de DHKP/C in België geld zou inzamelen ten voordele van de DHKP/C in Turkije, die recent nog aanslagen pleegde in Turkije.

Ook dit motief slaat nergens op. Het heeft geen betrekking op verzoekers persoonlijk gedrag maar op dit beweerde gedrag van de 'DHKP/C België'. Verzoeker speelt enkel een beperkte rol met betrekking tot het tijdschrift, maar met dit tijdschrift wordt geen geld ingezameld, voor zover er in België al geld zou ingezameld worden voor de organisatie in Turkije. Dit laatste wordt door niets aangetoond, en, opnieuw, het slaat op de organisatie en niet op verzoeker zelf. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker zou betrokken zijn bij enige beweerde geldinzameling. Het tijdschrift wordt aan de kostprijs van het drukken verkocht en brengt geen geld op. Ook de bewering van de 'recente aanslagen' in Turkije, wordt door geen enkel concreet gegeven ondersteund, laat staan de band hierbij met de DHKP/C België, laat staan de betrokkenheid van verzoeker bij die beweerde aanslagen.

De verwijzing in de beslissing naar een arrest van de Raad van State van 28 juni 2004 is niet terzake. Het ging om een militair over wie het krijgsauditoraat een onderzoek voerde wegens het toebrengen van slagen en verwondingen. Er was bijgevolg een strafonderzoek lopende. In die context werd het arrest uitgesproken. In casu is er geen enkele strafrechtelijk onderzoek opzichtsens verzoeker. Het gaat dan ook niet op om het arrest in de beslissing aan te wenden.

2.5.

Uit de gehanteerde motieven komt duidelijk naar voor dat de beslissing voorbij gaat aan het verbod om motiveringen aan te wenden die los staan van het individuele geval of die met een algemene preventieve redenen verband houden. In feite viseert de beslissing de politieke beweging DHKP/C als organisatie, en niet verzoeker als individuele persoon.

Dit schendt de criteria van artikel 43 en inzonderheid 45 van de vreemdelingenwet.

Zevende onderdeel, schending van artikel 43 § 2 vreemdelingenwet; schending van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM bepaalt dat dient rekening te worden gehouden met het gezinsleven (verzoeker is gehuwd) en dat er slechts mag van afgeweken worden nu een proportionaliteitsafweging, een faire balance toets.

Artikel 43 §2 bepaalt dat de beslissing rekening houdt met de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Hierover is geen enkel ernstig onderzoek gevoerd; zoals vermeld is verzoeker evenmin hierover gehoord.

Met betrekking tot de sociale integratie zegt de beslissing niets.

Met betrekking tot de gezondheidstoestand zegde de eerste beslissing niets. De tweede beslissing heeft er nu voor de vorm een zinnetje aan toegevoegd als laatste motief van de beslissing nl. dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker gezondheidsproblemen heeft die het nemen van de beslissing in de weg staan. Het gaat om een louter stereotiep motief, dat bovendien een loutere bewering inhoudt met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoeker. Hij is hier niet eens over gehoord, zoals hoger vermeld. Verzoeker heeft wel gezondheidsproblemen, zoals ook hoger vermeld.

De tweede beslissing voegt nog een passage bij waarin verwezen wordt naar vroegere bevelen om het grondgebied te verlaten. Ten eerste wordt opgemerkt dat dit motief niet terzake is in het kader van het onderzoek dat op basis van artikel 43 vreemdelingenwet moet gevoerd worden. Het feit dat verzoeker

vroeger bevelen heeft gekregen en hij zijn gezinsleven ontwikkelde in de beweerde periode van illegaliteit is geen criterium van artikel 43 vreemdelingenwet. Verder dateren de bevelen van 2002, 2009 en 2014 en zijn deze achterhaald door de aanvraag verblijf op basis van zijn gezinsleven. Hetzelfde geldt voor het inreisverbod van drie jaar uit 2014, dat inmiddels verstreken is. Verzoeker stelt ook dat hij van mening is dat er nog een procedure zou lopen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot één of meer van die beslissingen.

Met betrekking tot het gezinsleven wordt zonder enig onderzoek de stereotiepe motivering gegeven dat zijn echtgenote verzoeker zou kunnen volgen naar Turkije, wat gewoonweg niet het geval is. Het gaat niet over een fair-balance toets, maar het gehanteerde basisargument is dat het zou zijn in het belang van de nationale veiligheid dat het gezinsleven in België niet moet gerespecteerd worden. Dit is uiteraard een sofistieke redenering, daar het gezinsleven precies een aparte overweging is die moet gemaakt worden, wanneer er een probleem van nationale veiligheid zou zijn, quod non. Het gezinsleven kan precies maken dat de nationale veiligheid niet kan weerhouden worden. De beslissing kan dan ook niet het gezinsleven negeren door te verwijzen naar die nationale veiligheid. De wet vereist dat ernstig rekening wordt gehouden met het gezinsleven en dit ook onderzocht worden (duur ervan, intensiteit, ...).

Artikel 8 EVRM is ruimer dan het loutere gezinsleven; het betreft ook het ruime privéleven. Niets is in dit opzicht ernstig onderzocht.

Ook in de andere te overwegen aspecten wordt steeds dezelfde sofistieke redenering gehanteerd om deze af te wijzen. Zo wordt met betrekking tot zijn integratie om deze af te wijzen verwezen naar het feit dat hij actief is voor de DHKP-C, zonder ook maar enig specifiek aspect in verband met de sociale en culturele integratie van verzoeker te overwegen. Alsof een activist van die organisatie niet sociaal en cultureel zou kunnen geïntegreerd zijn in België. Verzoeker wijst in dit verband bijvoorbeeld op het feit dat hij in België een firma heeft opgericht voor diverse activiteiten zoals car-wash, boulangerie, snack, etc...

Zo volgt verzoeker diverse lessen bij GO! Centrum voor talen en techniek Limburg (zie stuk). Met zijn inburgering, zijn werk in België, zijn taalkennis (Frans en Nederlands) is geen rekening gehouden.

Er moet ook zorgvuldigheid en evenredigheid gehanteerd worden bij beoordeling van vermelde elementen. Dit zijn een algemeen principes van behoorlijk bestuur.

In casu is het opvallend in de motivering dat er geen enkele echte evenredigheidsoverweging is tussen de belangen van verzoeker en de nationale veiligheid. Er wordt in feite enkel gesteld dat het activistische lidmaatschap van de DHKP/C, quod non, het weigeren van verblijf rechtvaardigt. Dit is in essentie een louter algemene en stereotiepe motivering, maar geen echte redelijkheidstoets, en beantwoordt niet aan de noodzaak om zorgvuldig te handelen.

De beslissing motiveert in feite op basis van een algemene preventie redenering; wie als lid van een (eender welke) terroristische organisatie gekwalificeerd wordt kan geen verblijf in België krijgen. Dit is door die algemeenheid op elk lid van elke beweging die op de lijst voorkomt van toepassing. Op die wijze wordt het criterium van algemene preventie gehanteerd, wat precies verboden is door de wet.

Stereotiepe en standaardmotiveringen voldoen niet aan artikel 43 §2 vreemdelingenwet of aan 8.2 EVRM.

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deze algemene principes in de overwegingen 193- 196.

Artikel 8 EVRM is geschonden.”

2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° [...];

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Verweerder geeft in eerste instantie aan dat het verblijf van verzoeker wordt geweigerd omdat *“uit betrokkenes dossier blijkt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid in België”*.

De Raad stelt vast dat verweerder bij de verdere uitwerking van zijn argumentatie aangeeft dat verzoeker is betrokken bij de activiteiten van de DHKP/C in België en dat uit een verslag van de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE) blijkt dat de activiteit van deze groep *“zich enkel beperkt tot manifestaties en propaganda-acties die zelden de openbare orde in ons land verstoren”*. Gelet op deze vaststelling, die steun vindt in het meest recente verslag van de VSSE, kan de Raad niet inzien waarop verweerder – die zichzelf schijnbaar tegenspreekt – zich meent te kunnen baseren om te stellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

Waar verweerder in de bestreden beslissing nog lijkt te willen aangeven dat verzoeker de openbare orde in het gedrang brengt door steun te geven aan de terroristische organisatie DHKP/C in Turkije moet worden gesteld dat hieromtrent geen sluitend bewijs voorligt. Er kan, op basis van het neergelegde administratief dossier, slechts worden vastgesteld dat verzoeker een prominente rol speelt bij de organisatie van activiteiten die bepaalde standpunten van de DHKP/C in België uitdragen, doch niet dat hij een terroristische organisatie effectief steunt op een wijze die de openbare orde in gevaar brengt. Verweerders stelling dat verzoeker door zijn mening te uiten of door zijn acties het conflict tussen de voor- en tegenstanders van de Turkse president groter maakt en dit conflict naar België brengt waardoor de openbare orde in België wordt verstoord vindt, zoals reeds gesteld, geen steun in de verslagen van de VSSE, waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat er geen dreiging bestaat dat geweld zal worden gebruikt in België en dat de acties van de beweging zich in België voornamelijk beperken tot manifestaties en propaganda-acties waardoor de openbare orde zelden worden verstoord. Het feit dat verzoeker werd aangevallen door een voorstander van de Turkse president laat niet toe te concluderen

dat hijzelf, die in casu slachtoffer was van een gewelddadig optreden van een politiek tegenstander, een gevaar vormt voor de openbare orde of dat hij de openbare orde verstoort.

Uit de motivering van de bestreden beslissing en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat er redenen van openbare orde bestaan die in redelijkheid kunnen verantwoorden dat verzoeker een recht op verblijf wordt geweigerd.

Verweerder stelt daarnaast in de bestreden beslissing dat *“ondanks het feit dat de DHKP/C in België activiteiten heeft die zelden de openbare orde verstoren, [...] toch [dient] opgemerkt te worden dat betrokkene een gevaar vormt voor de nationale veiligheid”*.

Het begrip *“nationale veiligheid”* heeft zowel betrekking op de interne als op de externe veiligheid van een lidstaat. Het betreft bijgevolg zowel de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen (cf. HvJ 15 februari 2016, J.N., C-601/15, punt 66).

Verweerder motiveert ter staving van zijn standpunt dat verzoeker weliswaar *“nog niet werd veroordeeld voor de financiering van een terroristische organisatie”* maar dat het wel vaststaat dat hij geld inzamelt voor de DHKP/C in Turkije, *“onder andere door het publiceren van het weekblad Yürüyüş”*. Verzoeker betwist evenwel dat de verkoop van het weekblad Yürüyüş gelden zou genereren die zouden kunnen worden aangewend om een terroristische organisatie te ondersteunen en uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan niets worden afgeleid omtrent het al dan niet effectief winstgevend karakter van dit tijdschrift dat is bedoeld voor propagandadoeleinden. In de aan de Raad voorgelegde verslagen van de VSSE kan enkel worden gelezen dat de inkomsten van de verkoop van dit tijdschrift bedoeld zijn voor de DHKP/C en dat de opbrengsten worden geïnvesteerd *“in allerlei activiteiten”* van de organisatie. In dit verband moet worden opgemerkt dat de VSSE in zijn verslagen tevens uiteenzet dat de DHKP/C in Europa ook actief is via tal van wettelijke of feitelijke mantelorganisaties die zich bezighouden met de organisatie van politieke manifestaties en met socio-culturele en propaganda-activiteiten en dat deze worden omschreven als *“legale activiteiten”*. Zo de verkoop van dit tijdschrift effectief winsten zou opleveren dan kan uit de aangebrachte verslagen van de VSSE in ieder geval niet zonder meer worden afgeleid dat deze zouden worden aangewend om activiteiten te bekostigen die de nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen. Ook uit het op 19 september 2018 gepubliceerde verslag van het United States Department of State (Country Reports on Terrorism 2017 – Foreign Terrorist Organizations: Revolutionary People’s Liberation Party/Front) waarnaar verweerder verwijst blijkt niet dat de opbrengsten van de verkoop van het tijdschrift Yürüyüş zouden worden gebruikt voor het financieren van terroristische acties. In dit verslag wordt wel vermeld dat de DHKP/C zijn activiteiten voornamelijk financiert door middel van giften en afpersing. Ook in verschillende verslagen van de VSSE wordt op algemene wijze geduoid dat DHKP/C-activisten zich, naast *“legale activiteiten”*, tevens bezighouden met het organiseren van de financiële en logistieke ondersteuning van clandestiene structuren in Europa en van gewapende cellen in Turkije en in één verslag wordt gesteld dat verzoeker verantwoordelijk is voor de inzameling van geld ten voordele van DHKP/C. Er ligt echter geen concreet bewijs voor dat verzoeker, die reeds achttien jaar in het Rijk is en wiens handelen wordt gevolgd door de VSSE, ooit zelf giften deed aan de DHKP/C in Turkije, dat hij gelden voor deze organisatie verkreeg via afpersing of dat hij gelden die hij zou hebben ingezameld aanwendde ter ondersteuning van clandestiene structuren in Europa of van gewapende cellen of dat hij op enige andere wijze instond voor de financiering van acties waardoor de nationale veiligheid in het gedrang dreigt te komen. De stukken van het administratief dossier laten, meer algemeen, niet toe te concluderen dat verzoeker financieel of logistiek steun geeft aan de terroristische organisatie DHKP/C in Turkije.

De overweging dat de DHKP/C een terroristische organisatie is die verantwoordelijk is voor de dood van tweehonderd personen en nog steeds beschikt over gewapende cellen in Turkije en dat in 2017 verschillende militanten van de DHKP/C in Griekenland werden opgepakt omdat zij ervan werden verdacht een aanslag te willen plegen is, zoals verzoeker aangeeft, niet relevant. Enige betrokkenheid van verzoeker bij gewapende acties of aanslagen wordt immers niet aangetoond. De vermelding dat activisten manifesteerden onder de vlag van het Front Populaire is evenmin van die aard dat kan worden geoordeeld dat verzoeker een gevaar is voor de nationale veiligheid.

Verweerder motiveert ook dat het feit dat verzoeker betrokken is bij de uitgifte van het tijdschrift Yürüyüş en dat hij instaat voor de distributie ervan op zich toelaat te concluderen dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Verweerder licht toe dat via dit tijdschrift de ideologie van de DHKP/C wordt

verspreid en dat in tal van nummers van dit tijdschrift veel aandacht wordt besteed aan de aanslagen en de gewelddaden van de organisatie en dat de daders van deze aanslagen worden voorgesteld als martelaren of te volgen voorbeelden. Verzoeker wijst er evenwel terecht op dat de Raad in het arrest nr. 205 782 van 22 juni 2018 reeds oordeelde dat niet wordt weerlegd dat Yürüyüş een volkomen legale publicatie is die openlijk wordt verspreid, dat dit blad nooit werd verboden in België, dat het blad ook wordt gedrukt en verspreid in Turkije en dat *“nu niet kan worden vastgesteld dat de verspreiding van het blad Yürüyüş verboden zou zijn of dat vroegere publicaties van die aard waren dat zij in het verleden in België, gelet op hun inhoud, reeds van de markt dienden te worden gehaald [...] het kennelijk onredelijk [is] om te besluiten dat verzoeker, omwille van zijn rol bij het verspreiden van dit blad, dient te worden beschouwd als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.”* Verweerder houdt voor dat het bezit en de verkoop van Yürüyüş onder meer in Duitsland verboden is. De door verweerder aan de Raad overgemaakte stukken, waarin wordt gesteld dat dit tijdschrift onder een *“vereinsverbot”* (vertaling: een verenigingsverbod) zou vallen, laten evenwel niet toe met zekerheid te besluiten dat Yürüyüş in Duitsland een verboden publicatie is. Daargelaten de vraag of uit de door verweerder aangebrachte overtuigingsstukken al kan worden afgeleid dat verweerders stelling enige grond heeft, moet bovendien worden gesteld dat uit het gegeven dat voormeld tijdschrift in een ander land niet zou zijn toegelaten niet in redelijkheid kan worden afgeleid dat verzoeker door in België in te staan voor de uitgave en de verdeling van dit tijdschrift de nationale veiligheid in gevaar brengt.

In de bestreden beslissing wordt ook overwogen dat verzoeker verantwoordelijk is voor de organisatie van vergaderingen en manifestaties en dat op dergelijke activiteiten soms openlijk symbolen van de DHKP/C worden getoond of plegers van aanslagen worden verheerlijkt of herdacht. In de verslagen van de VSSE waarop verweerder zich baseert wordt echter geen melding gemaakt van het feit dat verzoeker, die reeds jaren wordt opgevolgd, ooit zelf concrete handelingen stelde die toelaten te concluderen dat hij strafbare feiten van terroristische aard heeft gepleegd of voorbereid, dat hij aanzette tot geweld of dat hij acties ondernam of verklaringen aflegde die dusdanig zwaarwichtig zijn dat kan worden geconcludeerd dat de nationale veiligheid in het gedrang kwam.

Verweerder wijst er tevens op dat verzoeker op regelmatige basis contacten onderhoudt met de leidende kaderleden van de DHKP. Verzoeker ontkent dit. De Raad stelt vast dat in de verslagen van de VSSE wordt vermeld dat verzoeker regelmatig in contact staat met leidende kaderleden van de DHKP/C die zelf in de clandestiniteit verblijven in Europa en betrokken zijn bij de aanslagen van de organisatie in Turkije. Hierbij wordt verwezen naar een contact dat verzoeker in 2006 had met een persoon die in 2013 een zelfmoordaanslag pleegde. Verzoeker voert terecht aan dat de Raad reeds motiveerde dat uit een contact dat hij dertien jaar geleden had met een persoon die verscheidene jaren later een aanslag pleegde, terwijl niet blijkt dat er na 2006 nog andere onderlinge contacten waren, niet in redelijkheid kan worden afgeleid dat hij een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid. De Raad merkt tevens op dat verweerder geen concrete gegevens aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker met andere leidende kaderleden van het DHKP/C contact houdt en dat daarenboven uit het loutere feit dat verzoeker dergelijke contacten zou onderhouden – wat hij ontkent en wat niet duidelijk wordt aangetoond – hoe dan ook niet zonder meer in redelijkheid kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

In tegenstelling tot wat verweerder meent kan uit de vaststelling dat verzoeker een leidend activist is in casu, gelet op het feit dat niet blijkt dat hij in deze hoedanigheid niet toegelaten handelingen stelt, evenmin worden afgeleid dat hij een gevaar is voor de nationale veiligheid.

Er blijkt niet dat verweerder op kennelijk redelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeker een gedrag vertoont dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de zin van artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat te oordelen dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, zoals bepaald in artikel 43, § 1, 2° van dezelfde wet.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn standpunt dat de materiële motiveringsplicht en artikel 43 iuncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK